

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnus, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XVII. Die Ivlii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

Nostr.

nitās, atque indiuisa vnitas confite-
bimur ei, quia fecit nobiscum miseri-
cordiam suam.

P. FERDINANDVS
DE MENDOZA.

Hispanus
Hispani. 16.
Iulij 1648.
Aet. 73.
Soc. f.

B.V.

I Am inde ab ætate tenerrimâ quoti-
die rosarium Deiparæ piè recitabat.
Fuit cū pensū illius necdum perso-
luri oblitus cubitum concessit: sed vbi
experrecto in mentem venit rosarium
obliuione omissum, se se illicd perui-
cit vt surgeret. Tum rosarium reci-
tanti adfuisse dicitur splendore cæle-
sti mirabilis virgo Mater, quæ vt in
benè inchoatis pergeret illum cohor-
tata, suam ei opem in difficillimis qui-
busque promisit. Et præstitit. Societa-
tem ingressus & ingenij ac doctrinæ

specimen illustre dedit in cathedris, &
in gubernando prudentiæ. Nullum
diem omisit quin se flagris inclemen-
ter exciperet; orandi quoque studio
apprimè addictus. Quare vt plus ora-
re posset, minùs dormiebat.

Mortif.

I O A N N E S

ACKERMAN COAD.

H Vmilitate, laborandi assiduitate,
Hac piâ hilaritate fuit amabilis.
Fuit socius dolorum (licet non mortis)
P. Iodoci Mayering, & Andreæ Mar-
tini quos in mortibus illustribus ad
annum 1634. narrat Alegambe, aitque
tunc nostrum hunc Ioannem inter ca-
dauera iacuisse, multa passum, tamen
superstitem.

Germanus
Herbipoli
16. Iulij
1654.

XVII. DIE IULII.

P. P E T R V S
ANTONIUS MARSINEZ.

17. Iulij Hi-
spanus Lu-
cronij 1664.

Singulari erga pœnitentes charita-
te, patientiâ, dexteritate præditus
erat, non sine admirandis euenti-
bus. Suâ suauitate, ac ad audiendum
promptitudine quendam tranquillita-
ti restituit, qui ab octo iam annis per
artes Dæmonis vt Crucifixum, & ro-
sarium abiiceret suadentis, & miracu-
la se cum illo facturū falsò promitten-
tis, Sacramenta vsurpare non poterat;
cū & Confessarij illum horrerent,
nec Eucharistiam posset accipere. Ali-
us in finē vitæ ab illo deprehensus,
conspecto ad latus P. Petri viro luce
circumfuso eodemque hortatore om-
nia, quæ à 40. annis tacuerat flagitia
sublatâ voce lachrymisque vberim

fusus confessus est, Dæmonibus ne-
quicquam minaciter absterrentibus,
ne id faceret. Aliàs in loco deuio er-
rans, reperit fœminas duas, quarum
altera iam animum obstinârat, pecca-
ta sua nunquam suo Parocho confite-
ri, cū tamen istic alius confessarius
nullus esset, altera, sanguinis fluxu de-
bilis, per 8. dies Deo supplex petierat
vt diuina prouidentia confessarium
sibi submitteret. De Rosario cū di-
ceret ad concionem ingens cereus su-
pra B.V. imaginem ardere conspectus
est, Populo P. Petrum ardentem B. V.
ceruum appellante. Aiunt illum cum
æger à medicis depositus olim decum-
beret, statim atque Deo promisit se So-
cietati daturum nomen, à morbo con-
ualuisse: cū verò à destinatione illa
relanguesceret, periculum rediisse. In-
ter obsequia charitatis apud peste cō-

B.V.

Cereus B. V.

Vocatio.

E E

tactos

Mors.

tactos lue ictus Abecia amico sacerdoti, à quo extremum vngebatur ploranti, si scires, inquit, charitatem, quâ propediem iungendi sumus in cælo, haud fleres. Triduo post Abecia ille morientem P. Petrum secutus, vaticinationem illius implevit.

P. ANDREAS

BOTTELBERCH.

Belga Mechliniæ 17.
Iulii 163.
ætat 56.
Soc. 38.

B V.
Sabb.

Humil.

Imag. B. V.

Castitas.

Conf. quot.

Charitas.

Mors.

PER ipsos 27. annos magno fructu, & religioso exemplo concionatus est; & quidem de B. Virgine tam feliciter doctè, flagranter vt B. Virginis Ecclesiastes diceretur: Hanſuickanam B. Virginem cum sabbato quouis inuiferet, illam eminus conspectam vcrbis Angeli salutabat, eodemque die domi aliquod humilitatis officium obibat. Beneficia illius perscirè laudabat; seque aiebat non semel ab illa sospitati à graui agitudine restitutum. Cum Archiepiscopo quoque Mechliniensi transegit, vt palam Deiparæ imagines colendæ proponerentur in locis magis conspicuis, atque illustribus. Felix fuit in amoliendis imaginibus impudicis: & in persuadendo, vt magistratus vetaret, ne vllus palam natate auderet. Animum confessione quotidie perpurgabat. Angeli ei illi oculi fuere potissimū cum foeminas visitaret, & fuere illi veri indices perpetuæ illius pudicitia virginitate illas florentis. Duobus ante mortem mensibus videbatur mortē opperiri; adeo se omnibus exuebat, adeo ardebat dicendo, adeo accuratè ad singula erat attentus. Ager quid veller rogatus; calum, respondit; & simul animam exhalauit.

P. BERNARDVS

REVSS.

HVnc tum adhuc puerum P. Ioannes Vasquez Pernuij Procurator in comitem adſeuerat. Vbi etiam ad Societatem postea est admissus. Quotannis anniuerſariâ eius diei luce quâ illi primò adhæserat, positus coram P. Ioanne genibus gratias ei agebat, si adefset; per literas, si abesset. Primus castimonie nitor in illo emicuit, Deiparæ singulari auxilio conseruatus. Ad immanem in America meridionali Ciunciorum gentem dum tenderet, eo ipso tempore quo religioso Sacerdoti eius itineris comiti; pro mortis, quam imminentem expectabant, apparatione, vltimū confitebatur, in valle Apollo, sagittis vnâ cum illo, aliisque confixus est. Tribus iam sagittis faucius, Crucifixum arripuit, & sublaris in cælum oculis expirauit. Corda, illius, & aliorum, extracta, & vnâ cum sagittis combusta sunt. Aiunt illum iam antea prædixisse, futurum vt in fidei odium à Ciuncis caderetur. Et verò idcirco Societati nomen dederat, vt Christum gentibus annuncians mortem cruentam gloriosus opereretur.

P. ALPHONSVS

ESQUERRA.

Hic sui Patris misertus, eum licentius viuentem, fufis pro illo ad Deum precibus conuertit; ei que persuasit, vt Beatissimæ Virginis officium (velut pro amuleto benè viuendi) quotidie recitaret. Vnde ille moriens aiebat; se per filium suum saluari. De Patris morte (per quietem an aliter, incertum) absens certior factus, mox è lectu-

Pargator.

Mortific.

Mort.

Mortif.

Vince telp.

Proposita.

Surdus.

Humil.

lectulo surrexit, & pro illo defunctorum officium recitavit. Postquam Archidiaconi, visitatoris, aliisque functus fuisset officiis, rum Societati sese transcripsit. Bis quotidie se inclementer cædebat; quotidiano præterea usus cilicio, coque ferro & acuto adeo ut illud ægre posset à carne auellere. Cum diceretur: ecurr in his adeo modum excederet, respondit: *Quia victus tendo ad mortem*. Toro Aduentu, ac sextâ quavis feriâ, & Sabbato seuerè ieiunabat. Statim atque Societati se addixit, constituit amore Dei Matris omnia ea deferere, nec vnquam admittere quæ aliquid saperent deliciarum. Cibos nec sale, nec aliter condiebat. Herbis ipsis vesciebatur sine sale, aceto, oleo; nisi à vicino moneretur, ut adhiberet. Vinum non nisi extremis aliquot vitæ mensibus bibit; idque iussus. Ad cubiculum nihil vnquam esculenti, poculentiue admisit, vlllo ætatis vel valetudinis obtentu, totis viribus id deprecatus, licet à superiore aliquid mitteretur. Cum de Christo à discipulis in Emaus manere coacto, seu inuitato, meditatus ponderaret quomodo ipse quoque iam sanctè cogere Deum posset, ut cum illo maneret Deus, responsum internum audiit manifestè: *Fac tibi vim; & facies illam mihi*. Vnde illi nouum, ac potens ad se assidue peruincendum calcar accessit. Aliàs, cum se Deo torum offerret, audiuit claram, sed internam, vocem, quæ aiebat, illum esse sicut eum qui dicebat amico: Accipe hos 500. ducatos: & nunquam eos illi dabat, neque de arca eximebat. Extremâ ætate surdus cum esset, inde quoque sui contemnendi occasionem captabat: gestabatque suspensam è collo tabulam cum literis alphabeti; quas Alphonso ostendebat qui ei loqui optabat, monstrato eo literarum ordine quem verba dicenda poscebant. Cum

aliis præesset, induci non poterat ut noui quicquam indueret. Rosarium serico filo insertum non prius acceperat, quam ei loco serici chorda è fidibus inderetur. Biscoctum, ut vocant, panem, qualis ægris porrigitur, ne in morbo quidem admisit, cum diceret; bolum illum pro religioso esse nimium pretiosum. Nunquam, nisi acceptâ à Maioribus facultate vel vnicam chartæ particulam, aut aliud quicquam, acceperat aut dedit. Tota eius supellex erant duæ chartæ imagines; altera Christi cruci affixi, altera Dei Matris; cuius cultu perficiebatur in arte salutis. Etenim cum aliquando quiddam à superiore sibi impositum, excusatione interpositâ fuisset à se amolitus; & postridie, more solito, se Dei Matri in seruum & mancipiolum (ut ille loquitur) commendaret; responderi sibi in corde audiuit: Ad quid volo te ego; nisi ut seruias, labores, obedias? Quæ vox illum, sui memorem, in verrecundiam, & in lachrymas vbertim dedit. Quocirca illico à superiore id quod heri detrectarat petiit, atque obtinuit: & didicit eo experimento, in Dei Matris reuerentiam deinceps magis religiosè parere. Anno 1621. 6. Octobris, quo die officium recitabatur de Angelo tutelari, fama est, post orationem matutinam visum ab illo Angelum custodem ad latus specie adolescentis armati, formâ præstantis pileo tecti, & manu lanceam tenentis. Alphonsus cum illo per conclaue inambulans, veniam ab eo flagitauit, quod parum reuerenter cum illo antehac egisset per omnem vitam; quod erga illum adeo inurbanus fuisset, ac ingratus adeo erga Deum. Hæc dicenti vberes lachrymæ prorupere. Tum se abiecit in genua; & minores, quas vocamus, horas recitauit Angelo semper stante ad latus: qui Alphonsus postea ad Missæ sacrificium eun-

Paupertas.

B.V.
Obed.Ang. Cust.
6. Oct.
Manè.

Oratio

E E 2

tem

Sacrum.

Angelus.

Euch.

B. V.

Oratio.

Exercitia.

Sacrum.

Oratio.

B. V.

tem scribitur ad aram vsque comitatus; adstitisse celebranti; caput aperuisse; denique Christum in Eucharistia de genibus adorasse. Sumpto sanctissimo Sacramento videbatur sibi Alphonsus maiore cum reuerentia aspici, haberi que ab Angelo quam ante sacrum. Videbatur item sibi videre illum presentem toto biduo: cumque inter recitandum B. Virginis coronam MARIÆ nomen pronuntiaret, Angelum propius recitanti sese adiunxisse. Inde Alphonso dolor acrior de peccatis, euagationum mentis depulsio faciliior, suauior in orando ardor & quies, cibi autem sumendi diminutio magis attenta, & seuera.

Alias tertio exercitiorum spirituum die post sacrum, perhibent Christum longè pulcherrimum ac splendore illustrem ab Alphonso conspectum; qui intra Alphonsum considere visus, ac eius animam instar formosæ paruulæ adstantem manu prehensam allocutus, dixerit: *Mane mecum paruillum.* Atque tunc intellexit Alphonsus, Deum velle, vt post sacrum gratias Deo prolixius redderet, ac tempus illud meditando potius quam in precibus voce fundendis transigeret. Tum se oculis animæ in Christum defixis, illum aliquantisper cum summo suo solatio aspexisse, Christo manus animæ tenere viso, animā verò hiantibus in Christum oculis quiescente. Idque sibi sæpius euenisse. Vnde hanc deinceps tenebat rationem gratias agendi post missam, vt primò totis oculis in Christum quem receperat aspiciendo habitaret, postea verò preces, etiam voce, depromeret. Ad orandum se diligentissimè comparabat; & postea horam ferè dimidiam dabat discutiendo, ecquid, quomodo, uè egisset. Extremis annis in ore illi semper habitabat *Aue Maria. Gloria Patri* &c. adeò vt etiam æger & in fo-

mno illa repeteret. Cum sanus esset, officium diuinum, & Beatissimæ Virginis semper de genibus recitabat. Liberum illum, cui titulus, *Passus Sanctissimæ Virginis*, totum scripsit flexis humi genibus, quatuordecim annorum lucubratione adhibitâ. In vigiliis festorum Deiparæ, ac diebus Sabbati in triclinio se flagellabat. Cum à nemine se videri putaret, vbicunque Dei Matris imaginem videbat, fugebat humi venerabundus genua, & aliquantulum in ea salutanda morabatur. Hæc magistra consultrix illum expoliebat; & si quid erraret, commonebat: hæc ad filium introducebat. Cum aliquando versum illum *laua quod est sordidum* mente tractaret, videre sibi visus est animam suam instar paruulæ immundæ, ac è pluribus pannis confuto variè centone vestitæ: cumque sordes illas ac pannosam & variam vestem intelligeret esse symbolum affectuum terrenorum quibus erga suos consanguineos ferebatur, profundo cordis dolore tactus ingemuit, & videre sibi visus est illicò Dei Matrem panno quodam sordes suæ animæ abstergentem, atque maculas auferentem. Sed & post hæc videbatur illi conspici vlcus in anima, è quo pus & sanguis scaturiebant. Quod vlcus licet Virgo Mater assidue abstergeret, illud tamen manabat porro assidue. Atque hæc geri ei visa toto eo tempore quod durabat oratio, & ea quam adhibere solebat orationis disquisitione, item horæ minores canonicæ, & Beatissimæ V. Matris officium. Tum rosario inchoato videre sibi rursus visus est, quod Virgo Mater curando illi vlceri adhuc intenta, illud manu presserit, perpurgarit, clauserit, planeque absterferit, cicatrice relictâ. In hoc vlcere didicit Alphonsus macularum suarum, & sordium fontem esse affectum erga suos sanguine sibi coniunctos, quorum commo-

Spiritus
sanctus
Cor.Contri
B. V.

Cor lef

Spiritus S.
Ani.

Mane

Confangui
nei.

Euch

Humi

Crucif
B. V.Examen
particulariMors.
Mane

commoditatibus (perituris licet, ac breuibus) aduertit angi se studereque impensius. Atque hunc esse (vt ille loquitur) suarum prolapsionum Regem. Illa verò verba *veni, lumen cordium* expendentis Alphonfi cor Spiritus sanctus (vt Alphonfus videre sibi videbatur) instar columbæ se super illius cor ponentis insedit, iostro illud hinc atque inde verberans, vellicansque. Pro quodam impensius oranti Christus; *An te, aiebat, plus misereret hominum quam me illorum misereat?*

Aliàs cum contritionis actum singulari studio elicere fuisset connisus, intellectuali, vt aiunt, visione spectauit; à Dei Matre sibi cor Iesu ad vespendum offerri, ac in os porrigi dulcissimâ sui cordis hilaritate. Atque id sibi ait à Deipara quotidie repetitum vnus anni spatio, & amplius, vsque ad diem corporis Christi: quo die cum pro more *Aue Maria* recitaret, meditationem inchoaturus, adfuisse illi fertur Dei Mater, quæ magnam hostiam manu gerens, fractam eo modo quo eam sumpturi sacerdotes solent, ei in os ipsa imposuit, posteaquàm *Domine, non sum dignus* maximâ cum reuerentia pronunciaisset Alphonfus. Simul verò ait se extremos Deiparæ digitos exosculatum, atque inde sibi cor magno se profundissimè demittendi studio fuisse accensum, lachrymis vbertim manantibus. Anno 1623. post vltimum sacrum in exercitiis octidui celebratum, videbatur videre sibi animam suam à Beatissima Virgine in huius Christi latus inferri, Christo ipso etiam adnitente. Aliàs de Christi doloribus cogitans videbatur sibi à Christo amplexu stringi; ita vt Christus torum Alphonsum velut imbiberet, seu intra se condere videretur. Pro felici morte oranti manè vox dicitur ad aures è caelo perlata: *Intellectum tibi dabo: & instruem te in via hac quâ*

gradieris: firmabo super te oculos meos.
Plura de illo in vita ad annum 1637.

P. IOANNES

PAVLVS CARLETTVS.

Magnus orandi artifex fuit, & magister, quâ experimento, quâ rectione aliorum, quâ lecto, ac penitus medullis condito P. Iacobi Aluarez de oratione tractatu. Magna illi inerat spirituum discernendorum perspicientia: vnde doli ab eo sunt in eo argumento nō semel deprehensi. Quapropter ab astutâ fœmina sic detectâ, eoque iratâ, periculum subiit ne ad inquisitionem traheretur, de obsecratis facinoribus per summum mendacium accusatus. Varia illi erat mentis cum Deo præsente perpetuò occupandæ industria, & iaculatoriæ aspirationes cum aliâ, tum hæc latina: *Deus meus, & omnia; volo tibi tua, volo tibi tua.* Qui cum illo conscientie suæ negocia tractabant in moribus, & in modestia vestium noscebantur. Fœminas cultu nobiliore vestitas impensè horrebat, nec oculis dignabatur. Oculorum ac linguæ dominatu insignitè excelluit, nunquam nisi benè de vilo auditus loqui. Ægro illo, expositum in templis pluribus SS. Euch. Sacramentum, & preces instituta: at ille se obiturum disertè prænunciabat: id sibi aliquot ante morbum diebus promissum à Deo, cum quereretur se hîc tam diu hære, nec Deum vnquam vidisse, à quo tot beneficiis fuisset ornatus. Incidit aliquando in Ioannem Baptistam Mochum Ianitorem (de quo alibi) eo ipso tempore, quo ille Angelum custodem ad cubiculum, vt prior præcederet inuitabat; & videre sibi vius Angelicum illum spiritum; ei reuerentiam humi prostratus exhibuit, admirabili lætitiæ suauitate per dies plures

Italus Placentiæ. 17. Iulij 1647. ætat 49. Soc. 25.

Oratio.

Iaculat.

Lingua.

Amor Dei

Ang. Custos.

Pia collo-
quia.

Cor.

Tempus.

19 Iulij.

plures inde redundante perfusus. Ex ore P. Ioannis diuina cum quibusdam tractantis visæ sunt flammæ quædam igneo volatu erumpere, quæ ad eiusdem cor appulsæ videre desinere. Alteri cuidam ostensum est diuinitus, P. Ioannem præ concionatore quodam (probæ licet notæ viro) Deo esse magis acceptum. Tempus illi summo erat in pretio, ne quid ex eo deperderet. Et si quid se temporis perdidisse opinabatur lachrymis expiabat. Terriò post mortem die duobus ante Solis occasum horis cuidam è suis, cuius

conscientiam gubernarat, magno splendore paludamentisque amictus apparere visus dixit se ferè tridui spatio in flammis Purgatoriis expiassè noxas, quas in Congregationibus, ut vocant commiserat. Explicuit simul caruleo paludamento quo splendebat assiduum orandi studium indicari; candido, puritatem, rubeo, charitatè, ac tolerantiam aduersorum. Eidem, si quid aggredi veller, consultus P. Ioannes consilium dabat, & futurum successum sæpiùs indicabat,

Purgator.

Oratio.
Calum.

XVIII. DIE IULII.

P E T R V S

DOLIGIER COAD.

18 Iulij Gal-
lus Auenio-
ne 1604.
ætat 56.

Patientia.

Mors.

Morientes.
Noct.

AB ingrauescente ischiade mira patientiâ & laborum perpeffione perstabat, alacritate perma-
gna mirabilis. Vespero ad synaxim diei sequentis ut se pararet, confessionem obierat, & eâ nocte placidè in idipsum dormiit, ac requieuit in pace, mortuus manè repertus. Eâ nocte de nostris non nemo brachio tacto excitari, se ac moneri sensit, hac etiam voce auditâ:
*Vigila Deoque vnum commenda è fratri-
bus, qui iam nunc agit animam.*

ad obsequia eius quam vnicè ama-
bat, commendabat, luculentaque fa-
cundiâ extollebat inter socios bene-
uolentissimæ charitatis. Planè ex il-
lius virtutis indole, genio, disciplina-
que proficiscebatur quicquid ageret,
diceretur. Hilaris ægrotum minister
ac totus charitas. Hydropem ita ipse
tulit, ut dissimulanter planè illum ha-
buerit, cuius bene valenti par animi
tranquillitate, licet iam ne decumbe-
re quidem posset in lecto, sed mortem
sedens opperiretur in sella.

Vocatio.

Charitas.
Morbum.

DOMINICVS

FABER COAD.

Germanus
monachij.
18. Iulij
1613. ætat.
70. Soc. 48.

Cum literarum esset omninò rudis
Cac Societatem se facilius impe-
traturum à quopiâ iam audisset, si li-
teras condiscerat, adultam iam æta-
tem ad infimos paruulos ad elementa
literarum discenda lubens demisit.
Idoneus erat ad omnia, & promptus

Religiosi laboris assiduitate magno
Exemplo præluxit coadiutoribus
ut orandi ac laborandi impigritate se
Societati probarent. Florentiæ cum
templum ædificaretur egregiè suam
operam nauauit Deo, cum esset faber
murarius. Respondit pio labori libe-
ralissimus Deus. Etenim ait de illo So-
cietatis historia, cum ex longo morbo
propè extremum vitæ curriculum ac-
cessisset

Florentiæ
incerto die
Vide hist.
Soc 1581. n.
60.
Angelus.

Morbum.